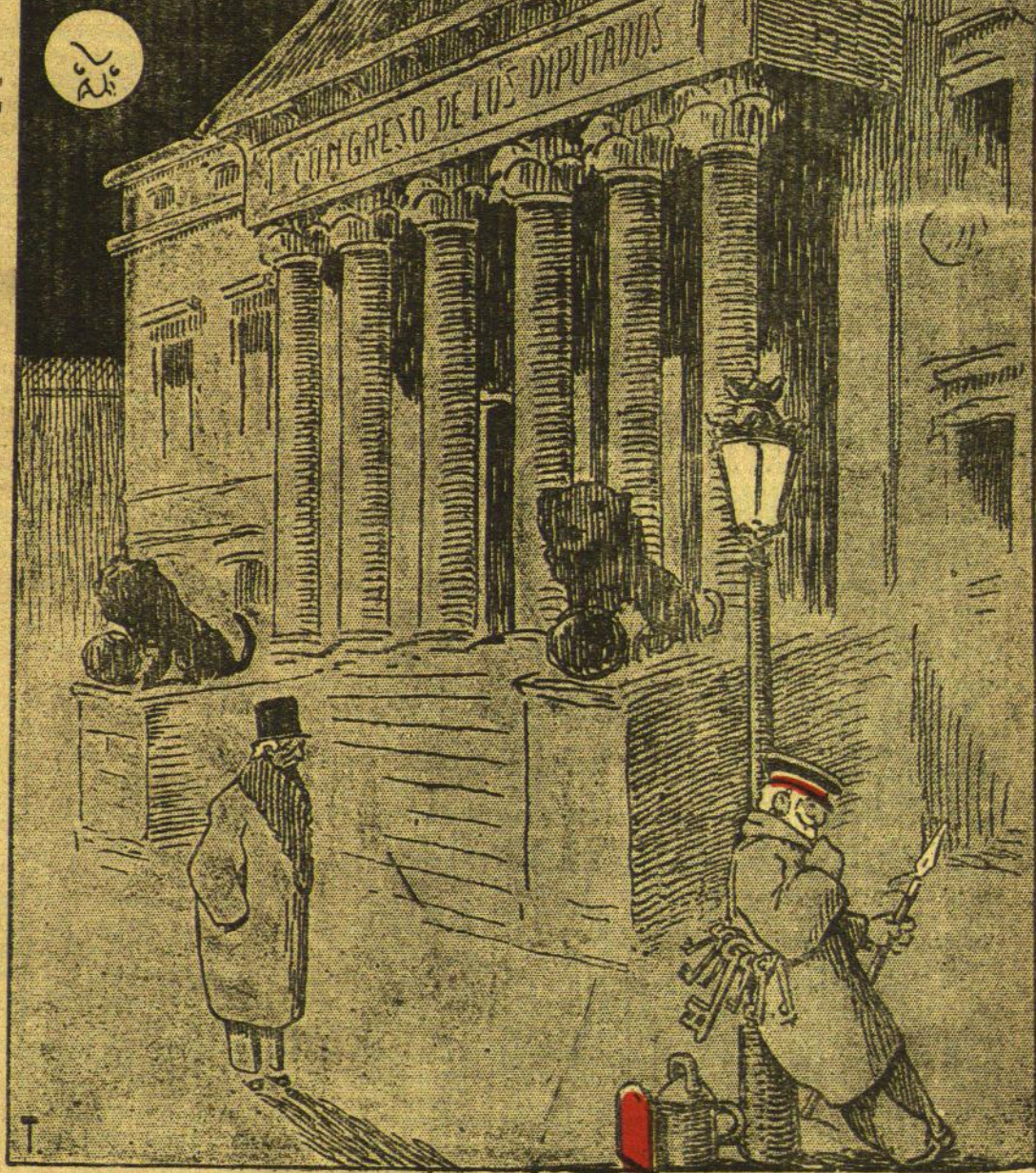

L'HEREU

—Si no'l desperto em quedo al carrer i si'l desperto... també.

ALTRA vegada torna a parlar-se del Marroc. Ningú sab lo que passa, encara que s'endevina lo que succeirà. Suposant que's logri restablir la pau en aquelles inhospitalaries terres, i que obtinguin un gros èxit totes les operacions militars, podran comparar-se'ls beneficis obtinguts amb les pèrdues sofertes? Si logra'l govern que sien una realitat tots els acords que han prèss respecte la guerra, podrà donar-se per satisfet el poble? No és gaire aventurat contestar aquestes preguntes. Amb certesa ningú sab lo que passa al Marroc. Sabem que ha mort molta gent i rès més. Sabem que teníem molta joventut, que ara no tenim, que's troba colgada sota terra, amb el cos horriblement troçejat i cubert de ferides...

Sabem que molts se n'anaren amb el presentiment que moríen... i no han tornat.

El senyor Dato hauria de explicar-nos francament, lo que hi anem a fer al Marroc. ¿No us donem els nostres germans i'ls nostres fills, doncs, que més voleu?

Ah! és molt cruel que abuseu de les facultats que us concedeixen les lleis!... És molt inhumà, que no'ns deixeu parlar, perquè teniu el poder de fer emmudir a tots els homes de sentiments nobles i generosos que són partidaris de la pau i enemics de la guerra.

El poble hauria de sapiguer tot lo que passa, i amb l'ajuda de tots solucionar els conflictes que's presentin.

La guerra del Marroc no entusiasma a ningú. L'oficialitat lluita ardidament, perquè està disciplinada i té patriotisme, però no li ha de ploure gaire tenir-se-les d'haver amb una gent barbre i selvatge. No lluiten contra un exèrcit disciplinat, sinó contra una bandada de kabilenys que considera tots els medis lícits per a vèncer. ¿Quants dignes oficials han mort villanament assassinats!

Si'ls moros lluitessin noblement com els nostres soldats, ja seria un'altra cosa. Però és molt trist que caminin confiats creient que cap mal els espera, i'ls hi surti de tras-cantó un escamot de kabilenys i covardament els acribillin de bales. Ja, doncs, que'ls nostres soldats s'exposen tant i no pensen mai amb la mort i saben morir com hèroes, hauríem de sapiguer, senyor Dato, aon anem i'ls beneficis qu'obtidrem el dia que's logri que'ns respectin i reconeguim la nostra sobirania. Ja veu que no

som exigents, doncs, si ho fòssim, altres coses demanaríem que tenim dret a demanar-les.

Nosaltres no som pas dubtosos; no se'ns pot titllar de revolucionaris. Si'ns expressem amb aquesta cruesa, és perquè estimem més Espanya, que molts que fingeixen estimar-la.

Espanya no està per aventures, ni pot esmersar les seves escasses forces en lluites que no sabem el benefici que poden reportar-nos.

Els governs podrien lograr, si tinguessin un xic més de patriotisme, que Espanya no estigués considerada com el darrer estat d'Europa.

No saben satisfer les necessitats dels diferents pobles que formen Espanya, ni saben remeiar els mals que'ns afligeixen, i pretenen introduir-se a la casa dels altres.

Sempre ens hem perdut per somniar grans coses. Mai hem sapigut comprendre que per exercir una hegemonia sobre un altre poble, és necessari que siguem forts, cultes i rics, i desgraciadament no som res d'aquestes tres coses.

Quina tristesa fa, veure que emigren tantes famílies, que fugen apesrades a llunyes terres, cercant el bocinet de pa que no poden o no saben donals-hi'ls seus germans de patria.

Que és trist veure obrers macilents, amb els ulls allerats i la mirada trista com la flama de un llum que s'apaga, que com bandades d'au-cells emigradors, atravessen els mars, i's daleixen per arribar a altres terres hospitalaries i fèrtils que sabran recompensar degudament el seu treball. I pensar que a Espanya hi han tant-tes terres ermes que per manca d'aigua fins l'herba humil ne fuig i no vol verdegar-hi!... I pensar que tenim mines, i fruits saborosos, i flors adorants, i aigües crestallines, i ombriv-les boscuries, i terres fecundes i pròdigues que's deixen fàcilment esventrar per a que'l sembrador hi colgui la llevor que ha de germinar en les seves entranyes, i no troven protec-ció els que són apes pel treball i'ns ofereixen magnanimament la força del seu braç, i fins la sang de les seves venes... ¿Quants són els que voldrien treballar i no poden?

I els polítics de la baixa política madrilenya, passen el temps fent pactes misteriosos, procurant inutilitzar-se els uns als altres i escalar les altures del poder no per a treballar corat-josament per a que la patria sia gran i pode-sa, sino per a satisfer les seves concupiscències.

Desperta, Espanya, desperta, i aixeca l'es-perit i vola... Fuig de tanta miseria i de tanta baixesa. Si totes les nacionalitats ibèriques, despertessin, encara podria salvar-se!... Temps és ja que obríu els ulls a la veritat, i que s'ado-nin que dormint no podran mai redimir-se. Tots els partits polítics espanyols van a la de-vallada, i no saben per quins mars naveguen. No més som nosaltres, els regionalistes, que fem obra pràctica i positiva i coneixem les necessitats del poble; i és que nosaltres som una realitat, i els demés partits son una ficció, una mentida.

El regionalisme s'imposa i triomfa, perquè els Catalans estimem per damunt de tot a nos-

tra mare Catalunya, i sabem que son els únics ideals, les úniques aspiracions, qu'ens poden fer grans i poderosos.

El regionalisme ha sigut la veu potent i forta qu'ha dit a Catalunya: redressat, despatat, pensa en tot gloriós passat i tingués fè en ton pervindre.

Allà en les llunyanes, comença a brillar una llum molt pura: és que s'atança'l dia

anyorat que Catalunya haurà assolit els seus ideals.

Hora es ja que s'adonguin tots els polítics caducs i funestos que'ns desgovernen, que Catalunya vol viure, i que per a que visqui cal que li sia donat tot lo que demana no solzament per ella, sinó per totes les regions espanyoles.

CIVERETTA.

De cop i volta

El gran temple de les Lleis està a punt d'obrir la porta, on els nostres entraran amb el ram de la Victòria.

Nostre Diumenge de Rams serà 'l dia de l'entrada: afora s'hi quedaran els jueus de l'Aliança.

La Patria beneirà el llore regionalista; mentres que quatre beneits, al portal, criden que criden:

—«Obriu, que volem entrar»... movent xivarri i escàndol, i el porté els hi clavarà, no callant, la porta als nassos.

Aleshores pels carrers de Jerusalem les turbes amb les escombres per rams voldran venjar-se dels Jueus.

I passaran la Passió de l'odi'ls falsos Messies, i'l poble'ls acotará amb tremendes deixuplines.

Tant prompte acotats estiguin, vindrà que'ls coronaran (no amb la corona d'espines) amb corones de forces d'alls,

I amb una canya esquerdada els treuran en el balcó del País, fets uns *Ecce-homes*, ensenyant la *seba*'ls dos.

—Crucifiqueu-los!—el poble cridarà esgargamellat, no volent que sigui víctima cap infelís Barrabàs.

I'ls Pilats de la política radical i nacional per a quedar bé uns i altres, doncs, se'n rentaran les mans.

Pel carrer de l'Amargura, del Despit, la creu a coll, els Cirleus de l'Aliança s'oferiran d'esquirols.

Del fracàs dalt del Calvari els *sevillans* Redemptors seran clavats, mal que'ls pesi, i allí's quedaran... pels corbs.

EPÍLEC

Més tart, d'això fent memòria, com exclamen sentirem els jueus amb gran eridoria: «JERUSALEM, JERUSALEM! COM MÉS ANEM, MENOS VALEM!!»

Ha mort el gran Mistral; el Poeta de Provença; el Poeta universal

i d'inspiració immensa; de trovadors espill; el Poeta de *Natura*; el predilecte fill de la Poesia pura.

Provença està de dòl, Provença i Catalunya; que al cel ha alçat el vol i eternament s'allunya.

Dins la desgracia, sòrt que per tenir-ne idea d'eli sempre, com record ens deixa sa «Mireia».

Tenint son poema enfront, amb tot i sa fugida eterna a l'altre món, tindrà aquí sempre vida...

Ha mort el gran Mistral, gloriós poètic estre; el Poeta provençal, de poemes mestres, Mestre.

Al poeta més fervent que'ns deixa son tresor

alsem-li un monument i un temple en cada cor.

No nostra nació'l Rei — segons s'ha confirmat — ha firmat ja la llei de Mancomunitat.

Es signe de redemptor de dubtes aqueix dia; principi precursor de nostra autonomia.

Per haver conseguit victòria tan ufana, —Visca (fent un gran crit) la terra catalana!!

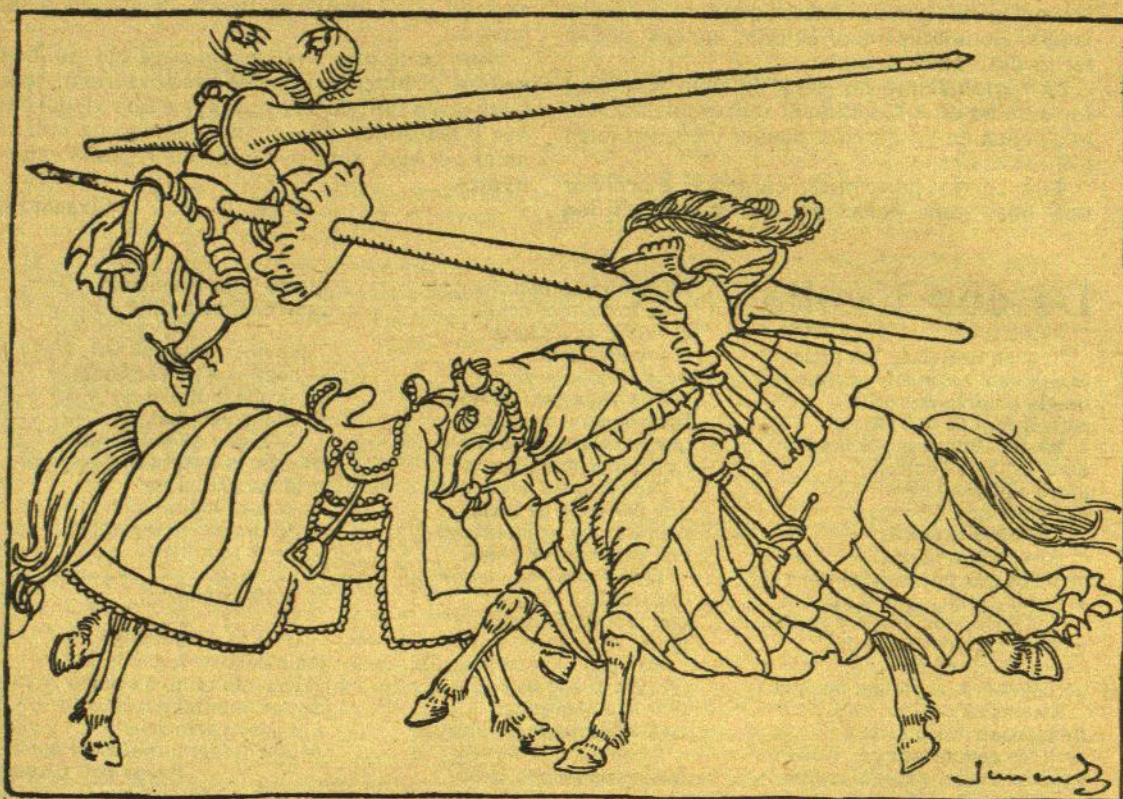
(I va la nota final). Ahir deia un radical: —Barcelona no s'escapa de ser ciutat clerical; i la prova principal és que tindrem bisbe... i papa. PEPET DEL CARRIL.

—Mai diries en què s'assembla'l meu abric a un automòbil?

—Que sé jo.

—Doncs en que, gracies a la benzina, va tirant.

AHIR

El cavaller sortia en defensa de sa dama.

En Mistral és mort!

En Mistral, el patriarca de les lletres provençals, el geni de les terres del Mitjorn de França, l'amic de Catalunya, acaba de morir a Maillane. Els catalans de çà i enllà del Pirineu vesteixen dol per la pèrdua del mestre.

Arreu del món, que arreu del món tenia admiradors de la seva obra, s'ha sentit el dolor de son trànsit i'ls telegrams i lletres de condol arriben a la maisó de la desolada viuda portant-li una gota de consolador bàlsam en sa aflicció, i nosaltres, amb tots, li enviem també una ferventa llàgrima de dolor i un mot de cristiana resignació.

No pretenem fer una biografia del qui la mort acaba de robar a l'admiració de tots, ni a esmentar la llista de ses obres; així com ningú d'aquí Catalunya i d'allà Provença deixava de conèixer al poeta nacional de Catalunya, Mossèn Jacinto Verdaguer, tampoc ningú d'allà Provença i d'aquí Catalunya deixava de conèixer an En Frederic Mistral, el poeta de Provença, el venerable vellet qui ressuscità la llengua d'Oc, amb son capdal poema «Mireio» qui com «L'Atlàntida» de nostre Mossèn Cinto, fou traduït a totes les llengües i conegut i admirat arreu.

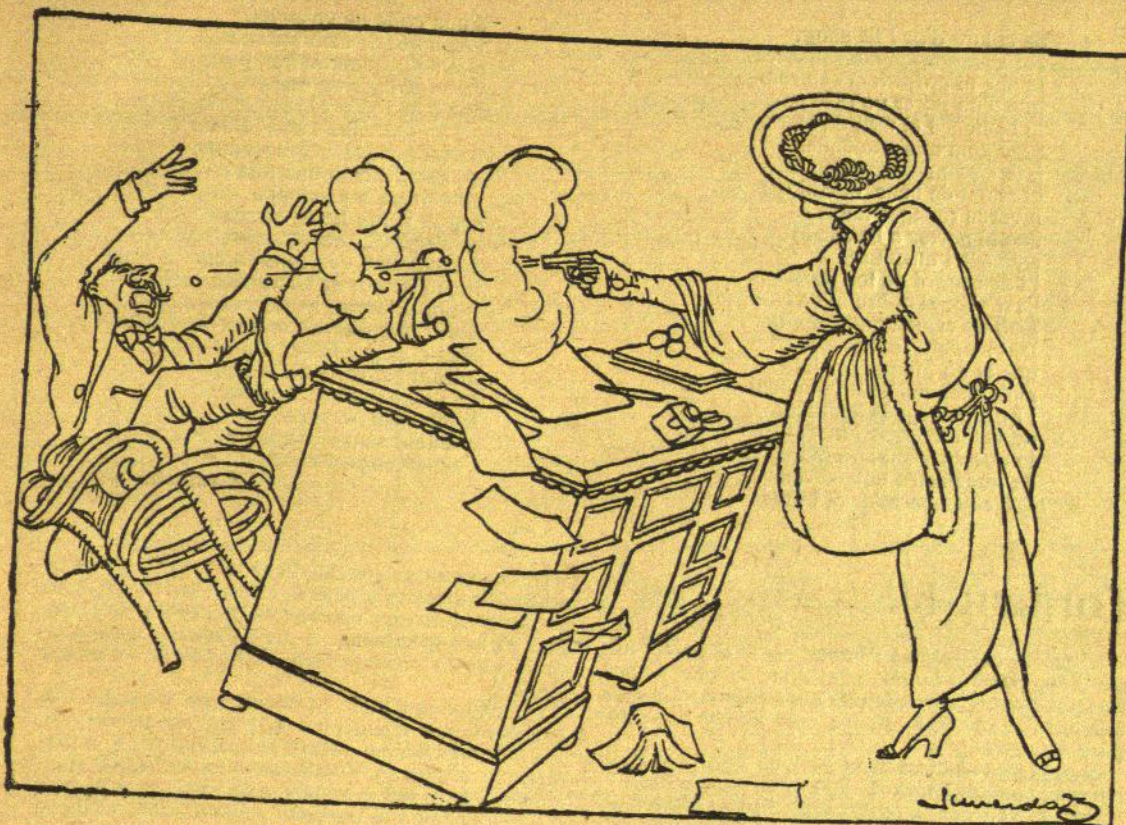
Un dels cronistes ens diu que en son llit de mort tenia un posat de repòs i de grandesa, tant gran en la mort com en la vida, i que son còs reposava a l'ombra augusta de sos amors, devall els braços oberts del Sant Christ i enfront de l'estàtua de «Mireio»; Deu i patria, sa fè mai desmentida i la representació de la Provença de sos amors.

Els homes, les dones, les criatures de Maillane, anaven a visitar son còs, els ulls negats en plor, sembrant la cambra mortuòria de flors i de mates d'olor com si embaumessin el cadavre d'un sant. Nosaltres, admiradors com ells de son valer altíssim i de ses virtuts, ja que no podem arruixar de flors son llit de mort, aixequem al cel el perfum de nostres oracions i'l respecte d'admiració al geni.

«La coupo santo» s'és omplerta de llàgrimes i nostres llabris n'assaboreixen l'amargor que'ns omple el cor d'un dolor intensíssim, com en altres temps n'havíem compartida amb ell sa dolçor...

Mistral és mort, mort per a la terra qui gaudirà de ses despulles, mes, no per al seu poble, no per a França, no per a Catalunya, que son record viurà tant com visqui la llengua de Provença, tant com visqui la llengua Catalana, i'l provençal i'l català no moriran mai.

L'HEREU, davant del cadavre d'En Mistral, deixa

AVUI

La dama surt en defensa del seu cavaller.

de banda son posat rialler i mofeta, i llevada la barretina i flectant sos genolls al peu del túmbol del geni, deixa caure una llàgrima en son llit de mort i aixeca al cel una pregaria.

L'HEREU.

Llors i palmes

Diumenge que vé és el día
d'anà a beneir el ram,
i a la porta de la església
no n'hi ha poc de guirigai;
la canalla endiumenjada
hi va tota amb dalé gfan,
les nines van amb la palma
que'l padrí els ha regalat
plena de cintes i llaços
i rosaris ensucrats;
els infants fan més gatzara
crida que més cridaràs,
si l'un un palmó rumbeja

l'altre carrega amb un ram
curullats de cucs i estrelles
i sols de palma trenats.
Com els batents de la porta
de l'església s'han tancat,
movent un fort terratrèmol
com si la terra s'entràs,
van cridant amb veu potentia:
—obriu, que volem entrar.—
Amb els palmons a les lloses
pica que més picaràs;
de tant picar per les lloses
se'ls espalla el tros de baix
tot fent-los esfilagarcas
com una escombra de pam.
Quan les portes de la església
se'ls obren de bat a bat,
cridant: ¡juli! amb veu de joia
dins del temple van entrant,
com un bosc de llors i palmes
que s'acullis a sagrat
per a rebre la rosada
que de beneir-los ha.

També els homes de la política
faràn diumenge de rams,
si'ls uns amb la palma dreta,
altres amb el ram cap-baix.
Els que han sortit de la Lliga
senadors i diputats,
el llorer de la victòria
a beneir portarán
guarnit amb cintes barrades

poblacions catalanes con muchos miles de lectores, que son otros tantos amigos convencidos desde luego de cuanto en estas líneas dejamos consignado». Cosa que resultaria un xic difícil de demostrar. Em sembla que si consultessin aquests «miles de lectores... amigos convencidos» tindrien un desengany. Si sapiguessin que junt amb el *Papitu* i altres setmanaris *ejusdem furoris* comparteixen la hegemonia periodística en les barberies i cira-botes! En general—senyors redactors—els que compren o miren *Nuevo Mundo* ho fan per veure els *sants*! Ja veuen si seràn «amigos convencidos».

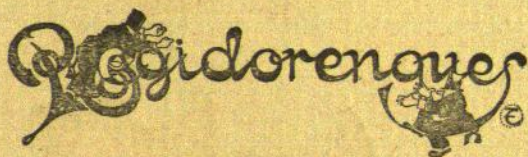
Però tornem a l'assumpte i acabem promte. Mentres no rectifiquin, tenim dret de continuar creient que ells tenen l'idioma català per dialecte, i en conseqüència devem creure també que'ls bons catalans hauríen d'abstenir-se de comprar l'esmentat setmanari.

Ara, el día que diguin que, per ignorancia o mala fe, van posar l'un calificatiu per l'altre, aleshores si que d'això n'estarem tots «convencidos».

L'HEREU ESCAMPA.

—A tants ha receptat? Ai! Deu els hagi perdonats.

Ai, Grañé, dels temps aquells
que, menjant pebrots vermells,
te'n pujaves cap amunt,
o baixaves cap avall,
amb la llesca de pa a punt
bo i intant-la amb un grà d'all!
Què s'han fet les xirinoles
d'ànec mut i d'escaroles,
quatre olives i pa i vi,
amb repic de castanyoles
a l'entorn d'un bon tupt?
Oh, Grañé, l'home, entre'ls homes,
de més gresca i més xim-xim!
Oh, el braç dret i peu d'En Comas!

Oh, l'enamorat d'En Prim!

Des del cap d'amunt de Sans,
fins al peu de la Bordeta,
tothom conta ta planeta,
tothom parla dels teus plans.
No hi ha plaça ni placeta
que no't degui qualque alcanç,
ni botiga ni escaleta
sense rebre tos volants.
Tothom menja amb ta mà dreta,
tots remuguen, xics i grans;
tots et tenen per Profeta
de l'Alàh d'aquells voltants.
Oh Grañé de cara estreta
que ara dius als catalans
que ja dus la roba neta;
que ja ets lliure de cacic
que et pogués fer la traveta,
com quan duies an en Pich
consignat sota l'abric!

PEP DE L'OLI.

Tullon

EL CUENTO DE «LA LECHERA-SÁNCHEZ GUERRA»

L'HEREU. — Ves, muquer? Que no te'n recuerdas de aquello de
No anheles impaciente el bien futuro;
mira que ni el *president* está seguro..

Bastons de

Ja tenim l'Estatut de la Mancomunitat Catalana, aprovat.

Grat sia a Deu; ja era hora.

I aprovat sense haver-ne tret ni afegit res.

Lo qual vol dir que estava molt ben fet i que no necessitem per a res als savis de Madrid.

¡Estatut, coronament
de la catalanitat
conquerit per nostra gent,
tu ets avui el reglament
de la Mancomunitat,
com també'l seient posat
ja de nostre Parlament!

Però an aquet mon les alegríes han d'anar sempre acompanyades de les penes.

En Mistral es mort. El felibritje està de dol i Catalunya, que's mirava al poeta com seu, també.

Al cel sia.

Si el cos ha mort del gran Mistral
com un ocell caigut del niu,
Mireio el porta encare viu
per dins la terra provençal.

Sembla que are va de debó amb lo del plan d'en Jausely.

Jaestic veient an en Busquets fent feina d'embelliment de Barcelona, que prou ho necessita.

I batent-se a cops de puny, contra qui vulgui alçar ni un pam de paret fora de ratlla.

I això que el primer perjudicat seré jo, que ja ho

tenia tot preparat per a aixecar-me un palau al mig de la plaça de Catalunya.

Cosa molt fàcil de fer amb el procediment ràpid que han trobat les brigades per a l'aixamplament del carrer de Fontanella.

¡Prò ai Busquets, Busquets, Busquets,
com ja un día t'ho van dir,
fes fer més water-closets
per poguer-hi fer pipí!

Perquè lo que és a Barcelona és una desgràcia tenir la feina al carrer.

Perquè lo que és necessitats no s'en poden pas tenir.

¿Que truquen a la porta pel carrer de Montaner o Aribau?

Doncs, no hi ha més remei que estrényer, i apretar a correr cap al Passeig de Gràcia o a la Plaça de Catalunya.

I allò, que s'espera, sobre tot si a l'arribar-hi està plè de necessitats com vosaltres.

Però lo més greu és si lo que truça a la porta és allò altre. Perquè aleshores no ténim més remei que arribar-vos a la Plaça del Pí o a Santa Mònica.

Que si patiu de reuma, us divertireu.

I ja és hora de que a Barcelona s'acabi amb aquest estat de coses.

O el que vingui a Barceló...

i es passegi per aquí,

s'haurà de dú un water-cló...

ficat an el malefí.

Iareque parlem d'això. El miting que varen donar els antipactistes va ser suspès pèl delegatguvernatiu amb motiu de la bronca que varen armar-hi els radicals de l'esquerra i l'esquerra dels radicals.

Deia el Dr. Antich:

«Los nacionalistas mueren por haber sido patriotas antes que republicanos».

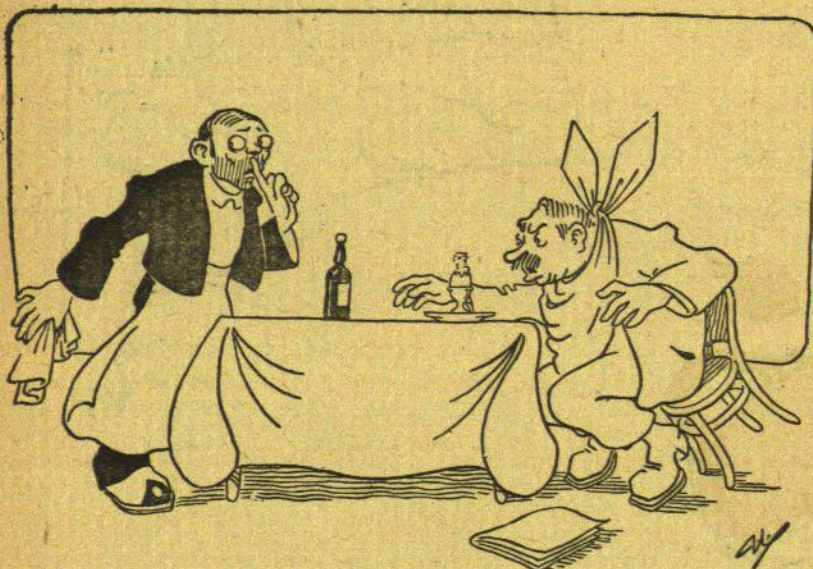
Vaja, doctor, tórni-s'en al llit que això és la lluna.

Segueix:

«Cuando asoma la revolución, se asustan hasta de su sombra».

Meno. Això seria abans, perquè are en Peret ja ha prés el mandó an en Lerroux, i no més parla de sang i de barricades.

I ja veurà el doctor Antich quina feinada

—I a n'això tenen la barra de dir qu'es un ou fresc!

—¡Calli, senyoret, que si l'amo el sent li posarà a n'el compte un plat de pollastre.

se li gira, de curar cames trencades i espatlles fetes malbé aixís que en Peret s'hi posi.

I encare diu:

«E quèb o l'ucha por ideates y no por patrias».

Després d'això ja no m'estranya que'l doctor Autich no hagi fet carrera.

Si la patria no és ideal,
com V. diu tant formal,
¿vol respondre'm, cap de ruc,
si serà signons amb suc?

La mort d'en Perez Cabrero, ha donat lloc a les més fantasioses converses.

S'ha arribat al extrem de dir que'l mort s'havia alçat de la caixa i arrencat a córrer.

Però qui corria de debó era l'Alomar, que no sabia ont amargar-se per por de trobar-s'el a la sopa.

¡Pobre Bialó! D'això en diuen esperits forts.

En Sagnier treu foc pels caixals.

Sembla que s'ha prés com una al·lusió personal, que en el Cicle històric del Teatre Català hi figuri aquella obra d'en Robreño, denominada «L'ACALDE SABATER».

I en Sagnier diu que passa per tot menys que li diguin *sabater*.

I això que en aquest ofici no passa d'ataconador.

Amb motiu de l'article del general Burguete, *El Progreso*

va volguer fer l'home, criticant el militarisme, però sens dubte recordant que an aquella redacció ja no hi ha cap Acta, tot d'un plegat és gira, s'ajup i besa el sabre i les sabates del «inteligente i bizarro general».

¡Que en valia de pessetes allò del suplicatori! ¿oi, Miliano?

Mes are, no hi ha remei;
per escriure i fè'l valent,
deus tenir sempre present
que al damunt hi tens la Llei.

L'orgue de la Defensa Social està admirable.

Sempre fent massatge.

Ara les ha emprés contra'ls regionalistes que en la sessió de l'Ajuntament, varen sortir-se del Saló, al votar-se lo dels cotxes de Setmana Santa.

I alaba no més an en Vallet. Que va tenir una victòria *espatarrant*.

Però escolta, marmanyera; quan a l'Ajuntament no hi havia en Vallet, però hi havia ja els regionalistes ¿què circulaven els cotxes per Dijous Sant?

¿Per ventura aquest insult a Barcelona no és fill

d'aquella allau lerrouxista que va portar-hi la teva candidatura de 1909?

Si vosaltres vareu dur-hi les gallines, ¿per què us queixeu dels ous?

I encara la mateixa *Gazeta* dels xinos de la dreta (¡porretal!) se les heu amb en Sagnier...

No, dona, no; amb qui té les has d'heure es amb els teus amics i confreres d'odi Llanza i Riera que al donar la primera Tinència an en Pich, llevaren la presidència a l'Abadal qui hauria començat per a impedir la discussió d'aquell punt, ja que les Ordenances Municipals no poden ser destruïdes per un acord semblant.

—Aquesta peça es italiana.

—Doncs, no'n tinc altre.

—Allavors, vági-la a canviar i'torni.

—¡...!

Però ja coneixem la teva tàctica de massatge...

Es un ofici bastant repugnant, però ¿què hi farem si no en sabs d'altre, ni serveixes, tampoc, per a altre?

Què serà? ¿què no serà?

Diuen que un periòdic gràfic jaumista plega i que el fill del *Pare Rotativa* també plega, i que el Director del *Correo*, cobra però no escriu, lo mateix que si estigués plegat.

I a més diuen que les autoritats del partit també estan plegades i que allí ja no hi ha qui mani ni que obeeixi, començant pel requeté i acabant pel requeté.

¡Ah! i d'això en diuen la bona gent i la bona premsa...

Ja han nomenat Bisbe per a Barcelona. El doctor Reig.

Té fama d'enérgic que ja convé en aquesta Diòcesis.

Jo el saludo i li desitjo un bon acert.

Res més curiós que'ls radicals de nostra ciutat. Són un ver cas patològic.

El dimars dia 24, sessió d'Ajuntament en que acorden tirar una escupinada al cel, autoritzant la circulació de coixes per dijous Sant.

O s'ha amb setze dies d'avenç, fer l'anti-clerical.

Ja veieu si en duen de pressa d'ofendre a Deu.

Doncs, bé; l'endemà dimecres, dia 25, s'apressen a fer d'arxierical i a ser més papistes que'l Papa, fent festa a les oficines municipals, per a observar i guardar la festa de la Anunciació de la Mare de Deu, que és precisament una de les suprimides pel Sant Pare.

Lo milló a tals radicals,
no és di'ls-hi anti-clericals,
sino llops de mala mena
que mereixen la cadena
reservada als... carcamals.

Vui tornar a veure si encara ens llegeixen a l'Ajuntament.

Encara que jo ja sé que s'estimen més llegir a L'HEREU, que no pas sentir les explicaderes d'en Llanza.

Anem al grà:

La Companyia de tranvies té establerts, mitjant-sant contracte amb l'Ajuntament, uns preus econòmics pels serveis de primera hora que utilitzen els obrers que han d'anar a les barriades fabrils.

Però la Companyia, que és una gateta mauxa, an aquestes festes suprimides, cobra a les primeres hores el servei, com si fos dia festiu, perquè la pobreta necessita aquestes engrunes per a poguer viure i els obrers... aquets rai ja van grassos.

I com que'ls regidors de nostre Ajuntament no hi viuen al cèntim, ningú es preocupa de lo que la Companyia afeïta a rapel.

I encara n'hi ha una altra de cosa que passa per alt als regidors.

Que no té res d'estrany perquè no's deuen llevar dematí.

Si algú d'ell té ganes d'aborrir la carn per quinze dies o més, que s'alci dematí, que's fiqui a un tranvía al cap d'amunt del Passeig de Gràcia i jo li asseguro que quan serà a la Boqueria, estarà ja curat del vici de menjar carn.

Sobre tot ara que ja som a la primavera.

I més que més si an el seu costat s'hi asseuen un parell de proveïdors de carn per a llurs botigues,

—Jo, en la primavera... tot ho trobo hermosos...

—Ah, picaroní!... Vosté ja parla amb segona intenció...

amb aquells cistelletes tant *blancs*, tant pulcres, tant *desinfectats*, que ni sisquera fan olor de roses ni de violetes.

Però que fan una pudor que empestien, i que demostren que la gent que ha de proveir-se de carn passada per semblants coves i cistells, viu de miracle.

I si no'n tenen prou amb això veuràn an aquella hora com pugen per la Rambla, carros del transport de carns, plens de idem, però no pas morta no, sino una carn viva, fresca, amb monyo i sabates o socs, que això no's pot veure be.

Perquè ja n'hi ha prou amb sapiguer que aquet mateix carro que fragina la carn viva amb tota la perfumeria de fandilles, enagos i porqueries recullides del carrer, és el que també carrega la vianda que's posa a la venda.

I tots aquells higienistes
que'ns procuren la salut,
estàn fets uns perfumistes
del perfum que més els put.

El pobre Larvi que segons deien els cartells feia *lo imposible*, ha tingut un fracàs sorollós. Pobre xicot, quina llástima que'ns fa! El teatre Tívoli, que es aon feia'l debut, estava ple de gom a gom. El públic hi acudí creient presenciar un espectacle meravellós, i's donà per enganyat, al veure que en Larvi en comptes de ésser un ilusionista era un home que vivia de *ilusions*. Nosaltres trovem que'l públic fou massa crudel, exigint que'ls hi fos tornat l'import de les localitats. Però també reconeixem que en Larvi, és responsable de lo ocorregut.

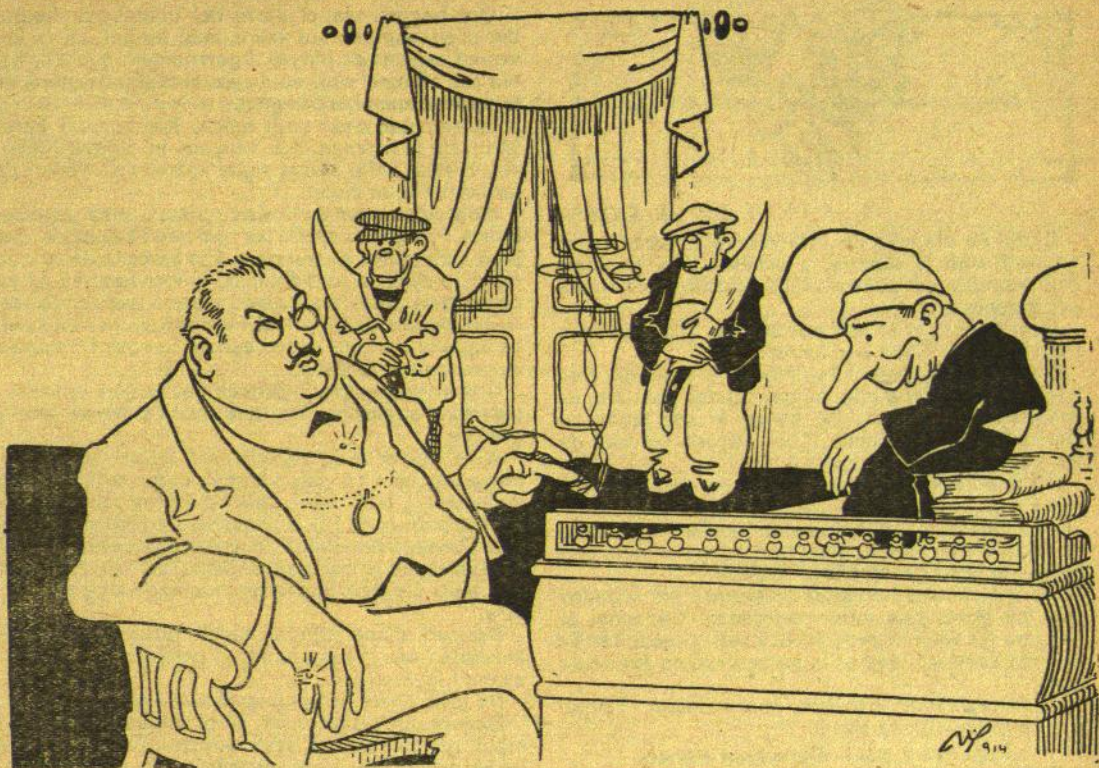
Un artista que comença a donar els primers passos, que són els més difícils, pels camins de l'art, deu ésser humil i modest, i ell ha abusat tant de la propaganda i del bombo que fins feia suposar que sabia fer miracles.

Prenghin exemple d'aquet fet els artistes vanitosos, que's creuen superiors a tots els homes.

Al Teatre Espanyol no hi va ningú. Es un mal que'ls empresaris s'fen autors. Si en Pous i Pagés no escrigués comedies, potser tindria més gent, perquè recurriria a les obres dels autors més eminents catalans. Però ara sols procura representar les seves obres i arreconar la dels altres. Lo que ens fa més gracia, és el bombo que ell mateix se dona en els cartells. S'anomena eminent autor, eximi, il·lustre, notable, comediògraf. No tant senyor Pous. Vosté és un escriptor discret i res més.

En canvi en Puig i Ferrater, pel senyor que redacta els cartells del Espanyol, no és res més que un escriptor vigorós. Pobre senyor Pous!

¿Quan la escriurà vosté una «Dama enamorada»?

— I perquè no's desafia amb en Soriano?
— Perquè soc *roig* i no vull que'm prenguin per *blanc*.

Al Ateneu Obrer del districte II, dimecres de la setmana passada, s'hi representaren algunes obres propies per a infants. Es molt hermós i especialment molt educatiu que s'escriguin obres encaminades a obtenir el perfeccionament moral dels nens. L'Emili Graells, autor de les obres que s'representaren, és un amic i un educador de l'infantesa. Sab fer riure als infants i sab també fer-los pensar, que és lo més difícil. El jove escriptor Enric Aguado i Petri, feu algunes consideracions molt encertades respecte el teatre d'infants, essent molt aplaudir. La direcció artística anà a càrrec d'En Pere Gelabert, que és molt entès en coses de teatre.

Una obra tan simpàtica, be's mereix que s'interessin per ella tots els bons catalans.

CANTAELAR.

L'«ORFEÓ CATALÀ» A PARIS

L'«Orfeó Català», gloria i orgull de Catalunya, pròximament anirà a París. A la capital de França, segurament obtindrà un èxit sorollós, i triomfarà fent conèixer els tresors de la nostra música popular. En Millet, el mestre català per excel·lència, pot està enorgullit de la seva obra. Amb el seu treball i amb el seu talent ha posat molt alt el nom de Catalunya, i ha lograt que a París volguessin sapiguer com canta nostre poble.

BEMOL.

* * *

Acudits

A cal dentista:

—No senyor, no; no s'amohini, ja pagarà després de feta l'operació...

—Oh, no ho faig pas per pagar, pero com que veig que'm vol fer adormir, vull saber lo que porto sobre meu...

A ca'l metje:

—Ai, senyor doctor, estic fatal, miri: treballo com un bou, menjo com un llop, corro com un gos, dormo com un porc...

—Epl senyor, s'equivoca: vagi a trobar a un veterinari.

A l'Administració de Correus:

—Miri, senyoreta, la seva carta pesa una mica massa; s'hi té d'afegir un segell de cinc céntims.

—Però aixís encare pesarà més...

ESCURA CALAIXOS.

* * *

Epígrames

—Tinc arrel de moltes classes—
deia l'herbolari Roig,
i va respondre sa dona:

—¿També tens arrels de boig?

JOAN TOMÁS.

DE LA COSSA

El dia 25, els nois de l'University varen jugar un partit amb l'Espanya, a benefici dels empleats dels tranvies de nostra ciutat. Sortiren derrotats per 2 goals a 1.

Gent poca i per lo tant poc ingrés. Això és més trist. Hi havia Copa a guanyar.

Amb l'Uni hi juga l'Aguirreche i a fè de Deu que'm va agradar d'allò menys. Quina manera de desacreditar la marca. Be home, si per jugar un cop cada quinqueni amb l'Uni, encare ho has de fer malament, plega.

Els súbdits d'En Foronda, devien recaudar sis rals i mig.

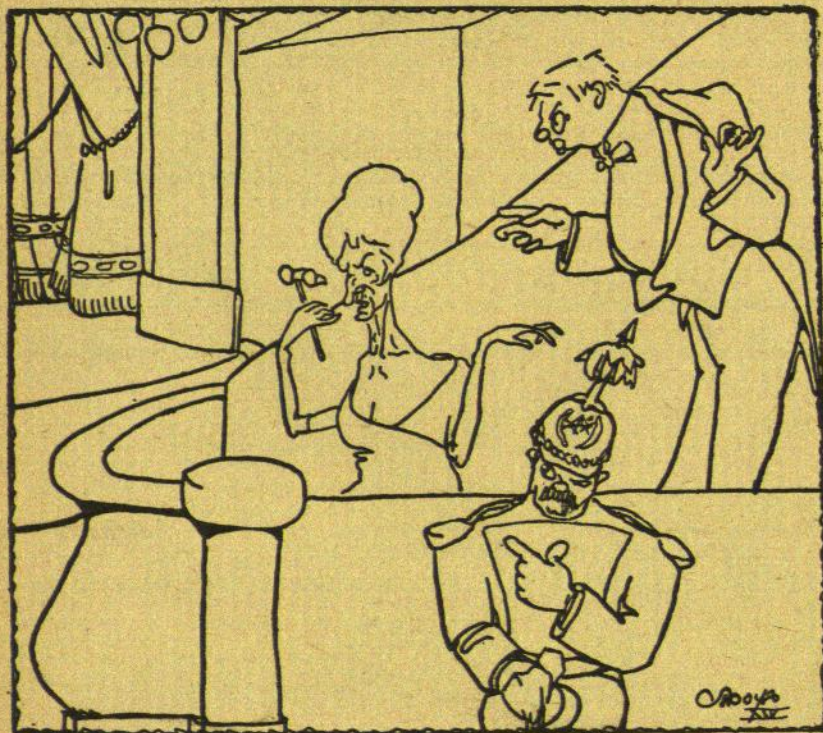
—El mateix día, els soldats de Vergara i Alcàntara varen fer un match, disputant-se quins dels dos ho feia millor i gastava més *malicia*.

Els d'Alcàntara ho varen demostrar sis vegades amb sis goals que varen marcar. En canvi el Vergara no va tenir prou tàctica per a assaltar la trinxera enemiga, que se'ls presentava en forma de goal.

Hi havia música i moltes noies macas. També s'hi va veure alguna criada.

Espanya 5 goal—Barcelona 2 goals

El Barcelona aquest any ho va perdre tot, Campionat regional, nacional, challenge i Pirineus, passant a la categoria de Ex.

—Aquesta vella deu ser de noblesa, perquè està ensenyant els pergamins.

Qui hagués vist el partit del diumenge, hauria dit: m'en vaig i no vui veure més fútbol. Hi va haver un espatec de pinyes i garrotades, que n'hi havia per a llogar cadires. I com hi disfrutaven els de la *muerte* empaïtant la gent.

Començà la cosa molt maca. Joc bonic i partit idem. En la defensa dels vençuts hi pujava l'Amecha-Molins i allò si que siguié aprendre de pifiar i de fer perdre a un equip.

Molt animat per un i altre costat, amb jugades bones i un gran esperit per part de l'Espanya, que jugà amb ganes de guanyar. Els barcelonesos a no ésser la defensa tant dolenta, potser haurien fet un paper més lluit, puig ningú negarà que l'equip derrotat és de més força que'l vencedor, però li manca aquella decisió, aquell coratge en que l'Espanya es presenta a la lluita.

Primer guanyava l'Barcelona, es girà la truita i començà a perdre fins que ho va fer-ho per 5 goals a 2.

A la meitat de la segona part, aquell camp semblava una revolta. Un vermell entra a n'En Brú malament i bufa va i bufa be, rebent el primerun petit cop de puny (?) que quedà knockout. Ah manoi! Desseguida quedà la cosa engrescada i allí tothom repartia trompades. Bolet per aquí i bolet per allà. Un dels linesments s'amagà sota una cadira.

Després d'una pila de soroll, discussions, satisfaccions i etc., va continuar el partit, sense en Massana i en Mallorca.

De gent coma en *las grandes solemnidades*.

Encara que'l Barcelona, hagi en part dominat i sigui reconeguda la seva superioritat, l'Espanya va fer més goals. Vots son trunfos, lo demés trons.

Espanyol — Internacional

Aquets dos Clubs celebraren un partit amistós, en el camp dels Reals, sortint triomfant el primer per 5 goals a 0.

Acabat, el mateix equip de l'Espanyol, jugà amb els tripulants d'un barco anglès, guanyant per 8 a 0.

No cal dir que'ls vençuts jugaven una barbaritat i que'l partit fsu interessant en extrem.

CAL BRICALL

Al Gimnàs Bricall celebraren una festa de greco, jiu-jitsu, boxe, anglès i francès en mig d'una gentada, millor dit, d'un pilot de carn amontonada, que la meitat quedà sense veure res.

Hi hagué cosa bona, mig bona i menys bona.

Lo més salau siguié en Torrens, que tota la nit va corrè amb el trajo de Fantomes, i en Ramirez, que semblava un escapat de la Manigua. Anava tot negre, pantalons curts blancs i faixa vermella. Rès, que'l vareig pen-

dre per un negre del *tostadero* de la Tupinamba.

El mestre Tibergean, va demostrar-nos la seva agilitat en el boxe francès, fent una bona exhibició amb el seu deixeble senyor Davàn. Repetim que, com a demostració, ens agrada.

Aquest mateix senyor va lluitar a la greco-romana amb el campió Ibèric Reig, no guanyant ningú, però fent-ho bé.

El senyor Purcadella, va fer jiu-jitsu amb en Granó, fent-nos primerament demostració d'una serie de claus que ni'l vigilant de casa. Després lluitaren i guanyà'l primer.

Acabat, l'enciclopèdic Pomes i en Torrents feren veure que'n pegaven. Finalment, en Hoche-Armengol, també ho tenien que fer, però l'Armengol, alguns cops no s'en recordava i l'altre rebia.

Eren les dotze i mitja quan entraven en una saleta, ont el senyor Bricall em dejà laminejar, amb dolços i vi bó i una breva que'm vaig fumar diumenge. ¿Quan hi torna, senyor Bricall?

ALTRES NOVES

Hem rebut una caricatura pregani-nos sigui publicada, amb la sola firma R. T. Y. C. i encapsulant-la «Caricatura d'un sportment».

No coneixem a l'autor, però's veu que és un viu. Ha de saber que L'HEREU no posa res que s'hagi ja publicat. El de vostè ha sortit en la *Gaceta* d'En Sampire.

També ha de saber que en paper *cuadrícula* no s'envia res. I... vaja prou, ¿què creu que'ns deixem pendre'l pel? Entornis-se'n al lli i posis tranquil.

—Aquest vespre abandonarà nosra ciutat en direcció a Andalusia, el conegut propagador de Hockey, senyor Nogareda. *Stadium* pert un bon element, des d'are queda sense *rotativa* al menys a Barcelona.

Deu dongui força sort al recordment d'omplir quartilles. Adeu, amic. Cuidado al baixar del tren, no caiguis.

—L'Associació Lawn-Tennis Club de Catalunya, organitza per a el mes vinent el concurs internacional, el qual se farà en les courts del Barcelona.

Serà cosa bona. Vindran bones raquetes (no raquetés) a disputar-se valiosos premis. Entre'ls noms dels jugadors estrangers que hi pendran part, hi ha el noi Grau, que dona una concreta conformitat del succés que s'obtindrà.

Parlant amb serio, hi tindrem a Miss Ryan, als Decugis a Paulin, Kleinschrotch, etc., tots ells de nom i fama mundial. ¿Qui no espera doncs, veure un concurs super?

—Sembla que la Junta del Club de Natació «Barcelona» és preocupa de reconstruir el seu hostatje, destroçat per les aigües do fa molt temps.

Al millor dia trobaràn al Club, convertit en *edificio flotante*.

CARLITUS.

Des de lluny semblo pelada
vista d'aprop no'n soc pas
si vols tocar-me la cresta
ja't dic jo que suaràs.

J. T.

QUADRO NUMÉRICO

1	2	3	4	5
1	2	3	4	5
1	2	3	4	5
1	2	3	4	5
1	2	3	4	5

Canviar la col·locació dels números de modo que en cada columna, en cada filera, i en les dues diagonals, s'hi trobin els cinc números 1, 2, 3, 4, 5.

AIXERIT,

SOLUCIÓ AL NÚMERO ANTERIOR

Ostres per postres

Las papallonas

ENDEVINAIRES: Manel Gil; F. Torres; Pere Busquets; P. Reixach; Ignasi Nadal; Rafel Farradas Català; L'Hereuet; Un bon regionalista; Josep Parpal.

B. P., Olot. — Rebut giro. Manquen ptes. 2'05 per saldo Febrer, segons ma carta del 20. Ara liquidu Març.

Ll. F., Tarrasa. — Pagat fins fi Març.

F. M., Pobla de L. — Complert son encàrtec.

J. F., Santa Coloma de Q. — Va l'aument.

T. G., Olesa. — Conforme amb sa postal.

V. C., Ciutat. — Va la caricatura.

F. P., Vilafranca. — Van els nombres que demana.

C. P., Puigcerdà. — Rebut carta. Reclami número perquè fou enviat. Descomptat dit número, vostè deu pesetes 5'45 per saldo Març. Pot enviar-les en segells de 15 cèntims.

P. A., Calella. — Engresquis un xic, home; salti a la corda o jugui a baldufa, sinó morirà d'un tip de serietat. Canti els ulls de poll, i li publicarem.

M. B., Ciutat. — Els dibuixos es publicaran, però li preguem que passi.

L'HEREU Setmanari humorístic
SURT CADA DIARS

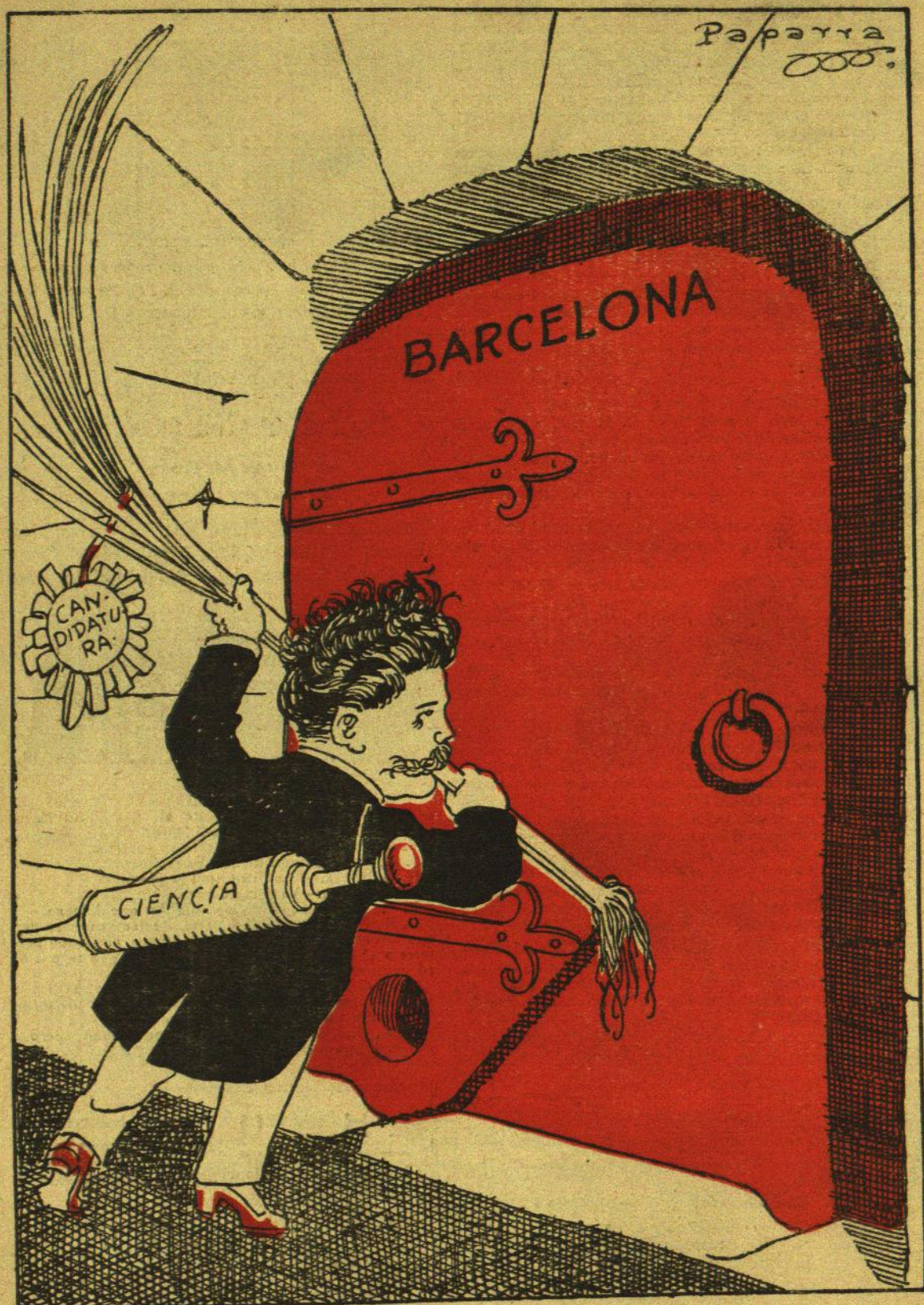
ADMINISTRACIÓ: Valencia, 233, pral. Barcelona

PREUS DE SOTSCRIPCIÓ

Un any, 6 pessetes. Mig any, 3 pessetes.

— Número solt 10 cèntims —

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6.

L'home de ciència. — 'Obriu, obriu, [obriu] que volem entrar!